

Sygn. akt IV KK 441/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSA del. do SN Ewa Plawgo

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **P.K.**

obwinionego z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 maja 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego W K.

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV W .../15

**uchyła zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu W K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV W .../15, obwiniony P.K. został uznany za winnego tego, że w dniu 14 marca 2015 r., około godziny 02:25, w K., znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, wynoszącym 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził na drodze

publicznej pojazd marki VW Golf, tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń. Za ten czyn na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. Sąd Rejonowy wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł. Orzekł także wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy. Obciążył obwinionego opłatą i wydatkami poniesionymi w postępowaniu. Wyrok ten, wobec niewniesienia sprzeciwu, uprawomocnił się 11 kwietnia 2015 r. (k. 13).

Kasację od prawomocnego wyroku nakazowego wywiódł, na korzyść P.K., Prokurator Generalny. Zarzucił orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu z art. 87 § 1 k.w. i jego wina nie budzą wątpliwości, co przesądziło o wydaniu wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina jak i okoliczności czynu zarzucanego P. K. budziły poważne wątpliwości, co powinno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności dla jej merytorycznego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu W K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna. Istotnie, w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej obrazu wskazanych w petitum kasacji przepisów, która wywarła istotny wpływ na treść prawomocnego orzeczenia.

Wynikająca z art. art. 2 § 1a k.p.w. preferencja dla orzekania w trybie nakazowym w sprawach o wykroczenia aktualizuje się tylko przy zaistnieniu przesłanek określonych z art. 93 k.p.w. Przepis ten przewiduje prowadzenie postępowania nakazowego wtedy, gdy okoliczności i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a zarazem gdy wystarczające jest wymierzenie mu nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności.

Wykroczenia określonego w art. 87 § 1 k.w. dopuszcza się ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie

działającego środka. Pojęcie „stanu po użyciu alkoholu” definiuje art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j.:Dz. U. z 2016, poz. 487). Zgodnie z tym przepisem stan ten występuje, gdy zawartość alkoholu w organizmie człowieka wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

W niniejszej sprawie ustalono, że po zatrzymaniu P.K., w pierwszym badaniu przeprowadzonym o godzinie 2:32, zawartość alkoholu wydychanym przez niego powietrzu wynosiła 0,10 mg/l, w drugim zaś badaniu, przeprowadzonym o godzinie 2:49 – 0,07 mg/l (k. 6). Tak więc, skoro pierwszy odczyt wskazał tylko na progową wartość stanu po spożyciu alkoholu, to jak słusznie zauważył skarżący, byłby on miarodajny wtedy, gdyby wykluczyć margines błędu w odczytach tego urządzenia pomiarowego (alkotestu). Tym bardziej, że kolejne badanie wykonane kilkanaście minut po pierwszym, wykazało u obwinionego niższe stężenie alkoholu, nie przekraczające ustawowego progu odpowiedzialności za wykroczenie. Z dokumentów zawartych w aktach, w szczególności ze świadectwa wzorcowania przeprowadzonego w laboratorium pomiarowym w dniu 17 grudnia 2014 r. (k.7) wynika, że w przedmiotowym alkoteście niepewność pomiaru wynosi 0,01 mg/l (k. 4 - 5). Oznacza to, że faktyczne stężenie alkoholu w organizmie obwinionego, w czasie pierwszego badania, jeśli uwzględnić możliwy błąd, mogło oscylować w przedziale od 0,09 do 0,11 mg/l. Rodzi to wątpliwość co do tego, czy obwiniony rzeczywiście prowadził samochód w stanie po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 87 § 1 k.w.

W związku z powyższym za trafny należało uznać zarzut rażącej obrazu art. 93 § 2 k.p.w. Nie można bowiem było przyjąć, że w realiach sprawy, w oparciu wyłącznie o materiał dowodowy dołączony do wniosku o ukaranie, okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości. A skoro tak, to orzekanie w trybie postępowania nakazowego nie było dopuszczalne. Stąd też, w uwzględnieniu wniosku Prokuratora Generalnego zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu zwyczajnym.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy, już w postępowaniu zwyczajnym, przeprowadzi postępowanie dowodowe w celu gruntownego ustalenia co do rozstrzygającej w sprawie okoliczności, tj. czy w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie P.K. prowadził pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu, zdefiniowanym w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

kc